

Mi

Novellakötet Kassai Balázs János

Miskolc, 2018.

Mi

Novellakötet Kassai Balázs János

Mi

Novellakötet Kassai Balázs János tollából

Történetem

Négyszög

Madarak földjén

Kassai Balázs János

Történetem

Kassai Balázs János

Történetem

Előszó:

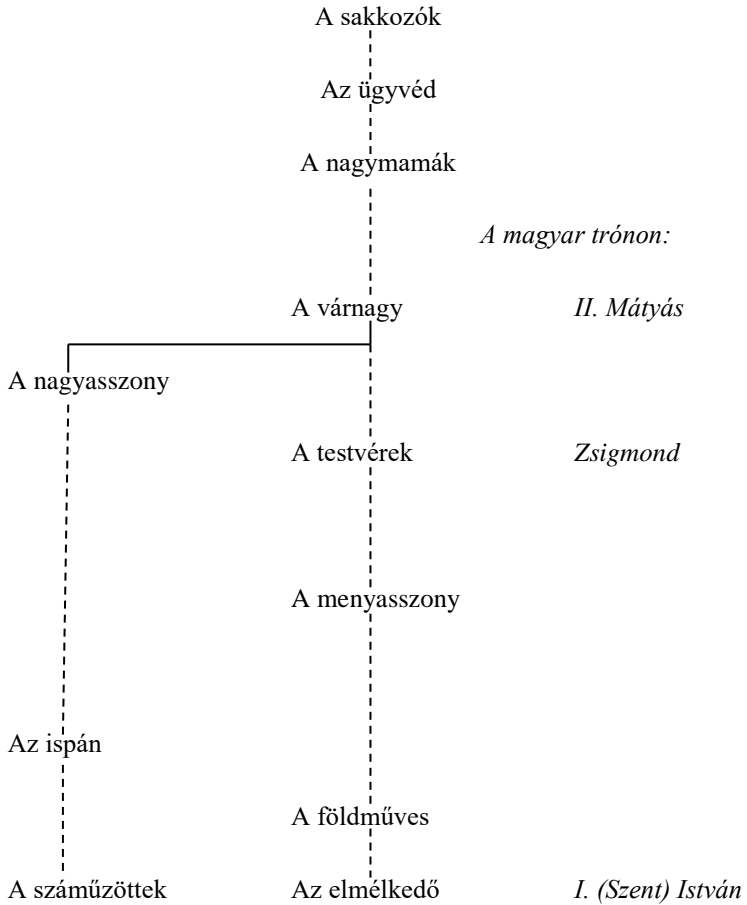
Ez az egész azzal a pillanattal kezdődött, amikor a családdal kapcsolatos kérdéseimre nagymamám testvére egy megsárgult papírköteget rakott elém az asztalra. Az említett irathalmaz a család egyik ágának történetét mesélte el családfa rajzokkal kiegészítve, melyet egy távoli nagybácsi készített. Onnantól megpecsételődött a sorsom...

A történelem és a családfakutatás iránti lelkesedésem összefonódásából született meg ez a könyvecske, ami a családi legendáriumra és a bárki számára elérhető adatokra támaszkodva névtelenül keresi a választ arra, hogyan lesznek az emlékekből történetek.

A szerző.

Történetem

Családfa

Első részlet: Az ügyvéd (XX. sz.)

Az asztalon mindenütt papírok heverték...

Telis-tele ábrákkal, feljegyzésekkel. Közepén egy írógéppel, amely nyughatatlanul ütötte egyik betűt a másik után. A szerkezet tulajdonosa úgy rendezgette a papírokat, mintha most is az irodában dolgozott volna. Pedig annak több éve már. Mégis időt és energiát nem kímélve jártak az ujjai. Talán már nem is a valóságot látta hanem azt, amit látni szeretett volna a papírok és az írógép között. Lehet, hogy tévedett, de meggyőződése volt, hogy helyesen cselekszik. Elvégre évek óta ebben a világban él. Az írógép és a papírok társaságában.

Amikor épp mást csinált, akkor is agyának egy szegletében a láncszemeket próbálta összeilleszteni. Egyiket a másik után. Mostanában túl sok kávéit ivott, talán ettől is érezte úgy két laponként, hogy le kell ellenőrizze az el-

képzéseit. Nagyon lassan haladt, örökös bizonytalansággal. De belül tudta helyesen cselekszik, hiszen minden tőle telhetőt megtett azért, hogy amit csinál, az jó legyen. Soha senkit nem érdekelt a környezetében ez a téma. Talán éppen ezért vált számára olyan érdekessé és fontossá. Nyugdíjas éveinek jelentős részét ennek szentelte. Keveset tudott és még többet akart. Lépésről-lépésre bontakozott ki előtte a történet, az ő története.

Már pislákolnak odakinn a hajnal első fényei, fokozatosan megvilágítva az aprócska szobát. Egy ruhafogas, egy szék, egy íróasztal. Mégis oly zsúfoltnak tűnt, mint egy raktár.

A konyhában az asszony már odarakta a teát, így az öregúr tudta nem sok ideje van már, mert ha késik igazságon helyre lesz igazítva. Így a legfontosabb gondolatokat még leírta aztán felállt az asztaltól és kiment. De mi is van a lapokon? Évszámok, nevek, nevekből húzott vonalak, és újabb nevek. "Keveset tudunk, de azt nagyon jól." Gondolta minden egyes vonal meghúzásánál. Szinte látta maga előtt az utat, ahogy a ceruza egyik névtől a másikhoz ér. Senki nem gondolta volna, hogy ez lesz

belőle, hiszen egy ártatlan beszélgetés volt évekkel ezelőtt.

Csókot nyomott a felesége arcára, aki éppen a teafőzőt bűvölte. Majd hátrafordult férjére mosolygott, megigazította hosszú egyenes haját, majd visszafordult és ismét a teafőzőt figyelte. A férfi is elmosolyodott, asztalhoz ült és elégedetten sóhajtott egyet.

- Ugye tudod, hogyha itt lesznek a gyerekek, akkor nem beszélhetsz ilyesmiről.

- Tudom - tudom, csak a papírokat rendezgettem.

- Hogy haladsz?

- Egészen jól. Már csak azt kéne kitalálnom, hogy milyen keretet adjak ennek az egésznek. Tudod eszembe jutott az a nagy meseíró, talán az ő stílusában meg lehetne írni. Á nem, az nem lenne ildomos. De meseszerű részeket azért beleilleszthetnék, nem gondolod?

- És mi lenne, ha magadat adnád? Szerintem az a legjobb megoldás. Akkor szárnyalhatnál kötöttségek nélkül.

- Végül is a képzelő erőm meg van hozzá.

- Nem is beszélve a szerénységről. - Mondta, miközben gőzölgő teáscsészéjével próbálta eltakarni mosolygó arcát.

Erre a férj is elmosolyodott és egy darabig csendben szürcsölgették a teát.

Már reggel 7 körül járhatott, mikor felálltak az asztaltól. Az ügyvéd úr szép komótosan felöltözött, megigazgatva az összes ruhadarabot magán majd, ahogy ilyenkor mindig, lement a piacra megvenni az ebédhez valót. Nem kellett messze menni, szerette ezeket a rövid utakat, mert alkalmat adtak egy kis töprengésre az élet dolgairól. A levesbe való zöldségek válogatása közben az a nagyon fontos kérdés is eszébe jutott, hogy vajon a gyerekek mit választanának? Hosszas töprengés után lassacskán megtelt a szatyor.

„Remélem nem hagytam ki semmit.” - Beszélte meg saját magával.

Hazafelé hallotta a gyermekek kacagását az iskola udvarán és arra gondolt, hogy nemsokára az ő otthonukat is megtölti az unokák nevetése. Orcája derűssé változott és békésen baktatott tovább.

A fazékban már rotyogott a húsleves, jó illat terjedt szét az egész lakásban. Az asszony sürgött forgott a konyhában, olykor kisebb feladatokat adva férjének, aki mindeközben soha véget nem érő történeteivel szórakoztatta. Szólt az mindenféléről: bányászatról, méhészkedésről, könyvekről, építészetről, művészetéről, iparról és még Isten tudja mennyi mindenről. A feleség nagy türelemmel és érdeklődéssel hallgatta ezeket az elbeszéléseket időközönként hozzáfűzve egy-egy értékes mondatot. Így repült egyik óra a másik után. Majd egyszer csak a gyermeki hangok, már nem az iskolaudvar távolából, hanem az ajtó túloldaláról érkeztek.

- Megjöttek!

Ebéd után a gyerekek nagymama köré gyűltek, miközben a férfiak nagy odaadással, lelki könnyedséggel és mélyen összeráncolt homlokkal sakkoztak az asztalnál. Az apró-

ságok közül egyik másik néha megnézte, mit is csinálnak a nagyok, de hamar ráuntak és visszatértek nagymamához és az ő érdekes történeteihöz. Ékesen szóló hangjával elrepítette a gyerekeket messzi tájak varázslatos földjeire, ahol bármi lehetséges volt. Édesanyjuk is ott ült velük, ölében egyikükkel és csendesen hallgatta a képzelet fonálára fűzött történeteket.

- Látod, - Nézett oldalra az ügyvéd úr. - ez a lényeg.

Az éppen gyalogot lépésre emelő férfi is a szobában lévő életkép felé fordította tekintetét, majd elégedetten bólintott.

A nagypapának erről eszébe jutott, hogy annak idején ő is ugyan ezt csinálta: ült és figyelt, néha kérdezett is. Gyakran el is felejtkezett a múlt és a jelen között lévő időről és csak szárnyalt. Szárnyalt a nagymama történetivel.

Aztán azon vette észre magát, hogy annyira figyelmen kívül hagyta a valóságot, hogy a játszma állása megfordult és a fiatalember állt nyerésre.

- No, hát ez meg, hogy történt? Ügyes vagy fiam!

- Köszönöm!

Az öregúr egy darabig vakargatta a fejét, de semmilyen megnyerő taktika, vagy csel nem jutott eszébe, amikor a táblára nézett.

Lassacskán a délután estébe hajlott, a gyerekek mosolyogtak, az unokák nevettek. Még egy-egy jó szó az útra, aztán percekig tartó integetés az ajtóból.

Második részlet: A nagymamák (XX. sz.)

A szoba sötét volt. Ugyanis a kertben magasodó nagy fa eltakarta a világosságot az ablak elől. Egy ágy, egy asztal négy székkal, festmények a falakon.

Az ügyvéd úr ekkor tíz éves forma lehetett. Gyakran átjárt nagymamájához, szeretett beszélgetni vele. Tudniillik az említett hölgy igen művelt és tájékozott volt a világ dolgait illetően. Sokszor teljes történeteket mesélt, nem ám csak úgy, azoknak rendesen megvolt az eleje, a közepe és a vége is. Gyakran alakult úgy, hogy csak meg kellett adni egy kezdő gondolatot kérdés formájában. A többi pedig jött magától, mint egy békésen kanyargó folyó.

Lassú víz, partot mos. Ezt a fiú is tudta. Nagymamát nem lehetett siettetni, akár mennyire is kíváncsi volt egy-egy dologra a történetben, meg kellett várja, hogy az magától arra kanyarodjon. Azt is alaposan megfontolta, mikor tegye fel következő kérdését, nehogy összekuszálja Nagy gondolatmenetét.

- Tudod fiam, ezekben az időkben sok minden odalett. Mindenkinék meg kellett vívnia a maga küzdelmeit, vagy a harctéren, vagy odahaza. Fontos volt, hogy figyeltünk egymásra. Tudtuk nem vagyunk egyedül. Az itt lakók mindig is összetartóak voltak és ez ekkor is megmutatkozott. Jaj, mielőtt elfelejteném! Kérlek, rakd a megszokott sorrendbe a leveleimet. Köszönöm.

A fiú odament az asztalhoz és a tizenhét levél rendezése közben tovább hallgatta nagymamája történetét, az elmúlt idők nehézségeiről, odalett örökségről, elpusztult tárgyairól és a túlélésről.

Érdekes módon, ahogy most is, hímzés közben tudott leginkább belefeledkezni a gondolataiba. A fiúcska számára az ekkor hallott történetek voltak a legérdekesebbek. Ilyenkor láthatta lelki szemei előtt gyermek édesanyját játszózni a többi gyerek között, vagy épp ifjú nagymamáját dédszülei karjaiban.

- Nagypáddal mindig is szerény körülmények között éltünk és igyekeztünk ennek megfelelően is viselkedni. Méltósággal, tisztos szegénységben. Kis ház, kis birtok.

Az én nagymamám azt tanította nekem, hogy bármi is történjen, az emlékeinket nem veheti el tőlünk senki. Elmondása szerint ez nemzetségünk egységes jellemvonása volt: a közös emlékekre való építkezés. Melyeket most is őriznek egy nagy szekrényben. Sokat mesélt valami várúrról, végrendeletről és családi gyűlésekről és a nőági öröklés fontosságáról, aminek ezt a földet is köszönhetjük.

Emlékszem mindig hangsúlyozta, hogy tisztelettel viseljük magunk és családjunk iránt, de soha ne tartsuk többre magunkat másoknál. Azt mondta: „Emlékezni kell, de nem mindegy hogyan tesszük!”

A fiú egy levéllel a kezében, megfélekezve a rá bízott feladatról, az asztalnak támaszkodva hallgatta a nagymama történetét, amelyben egy felvidéki várúr hat gyermeke gyűlt össze, hogy a családi vagyon megóvása érdekében egyben tartsák földjeiket, valamint tisztelettel bánjanak jobbágyaikkal. Ez utóbbiban azonban a család későbbi leszármazottai között nem volt teljes egyetértés. Ugyanis voltak olyanok, akik megpróbálták eljátszani a nagy uraságot. Ezt a viselkedést a család gyűlése bünte-

téssel sújtotta. Ezt persze a közös birtoklásban és a leányágakon is öröklődő vagyonban megállapodó nemzetiségalapítók nem tudhatták. Ők úgy vélték, hogy mindig béke és egyetértés lesz a vérvonalon. Pedig ahogy Nagymama mondta: a család és a vagyon gyarapodásával, a gondolkodás is többféle lett. Akárhogy is volt, abban mindenki bízott, hogy a pogány uralom alatt álló területek idővel felszabadulnak és az elhagyott falvak ismét élettel telnek meg.

- Mi mindig is amolyan hét szilvafás nemesek voltunk, így nem igazán szóltunk bele a dolgok folyásába. A gyűléseken csendes megfigyelőként vettünk részt és hallgattuk rokonaink elmélkedését a világ dolgairól. Tudod fiam nehéz dolgok ezek. De ami bizonyos az az, hogy békés, személdő természetünk miatt több időnk és erőnk maradt a jó házasságra és utódlásra figyelni. Ennek köszönhető az is, hogy köztünk vagy.

A nagymama ekkor egy pillanatra abba hagyta a hímzést, a fiúra emelte tekintetét. A majdani ügyvédúr büszkén nézett vissza.

Harmadik részlet: A várnagy (XVII. sz.)

Az utóbbi időben béke volt és nyugalom, lehetett az építkezéssel foglalkozni. A várnagy, kire a feladatot bízta épp a szobájában rendezgette az ezzel kapcsolatos papírokat. Felújítás és megerősítés, ez a két fő csapásirány. Este volt már, csöndült a vár minden szegletére, ilyenkor tudott a legjobban gondolkodni.

Természetesen az építőmesterség nem az ő kenyeré, de szerette átlátni a dolgokat. Mindent és mindenkit, ami és aki a várral kapcsolatos.

- Őrségváltás... hmm, eleget dolgoztam mára. Ideje lepihenni.

Sosem aludt túl jól, ma is még sokáig gondolkodott elalvás előtt. Szerette volna látni, hogy azok a híres itáliai építőmesterek hogyan is dolgoztak a taljánok földjén. De

jobb híján a papírok alapján, képzeletében szépítgette tovább kicsiny birodalmát.

Másnap reggel kiment a kőfal elé, figyelt. Megnyugvással vette tudomásul, hogy a rábízott gyermek szépen dagad. Azt persze hozzá kell tenni, hogy az emberei is serényebben dolgoztak, ha ő a közelben volt.

Egy darabig csendesen sétálgatott és nézelődés közben azon gondolkodott, hogy vajon a nagyapja mit tett volna az ő helyében? Az unokatestvére mindig emlékezteti erre a kérdésre. Már csak a találkozás pusztá tényével is. Amire igen csak nagy az esély, ha az ember egy helyen lakik az említett rokonnal.

A délelőtti feladatok elvégzése után udvari sétára hívta unokanővérét, akinek ilyenkor mindig elmesélte, hogy éppen hol tartanak a munkálatok. A szelíd rokon láthatóan élvezte ezeket a kis eszmecsereket, hisz atyafia ezen alkalmakkor szeme helyett szeme volt. Kísérete is csak távolról figyelt, hogy kell-e valamiben segíteni. De rendszerint erre semmi szükség nem volt, mert a várnagy karjában biztos támaszra talált.

Látni nem látott ugyan, de az emlékeket világító fáklyaként őrizte. Egy, egy ilyen séta alkalmával azon túl, hogy érdeklődtek egymás hogyléte felől, a férfi a jelenről a hölgy a múltból mesélt.

A történetek olykor elég kacifántosak és nehezen érthetőek voltak. Főleg azok, amik regékkel összefonódva kapcsolódtak a család elbeszéléseihez.

- Tudta kegyelmed, hogy nem ön az első, aki ilyesfajta építkezésre adja a fejét, voltak magok között már várépítők. Szóval ne féljen, ez a vérben van. Tudom. Biztos vagyok benne, hogy minden a legnagyobb rendben lesz és a főméltóságú várúrnak is tetszeni fog, amit lát. Azt mondják sok esztendővel ezelőtt az ön nagymamájának felmenői között volt egy testvérpár, akik várat építettek valahol a Duna mentén. Nem valami nagyot, egész kicsit. Úgy tudom, nagy nehézségek árán építették föl.

- Gondolom. És meg tudja kegyed mondani hol van ez a vár.

-Ó kedves, az már valószínű rég odavan. - Mondta nevetve.

- Hmm, igazán kár pedig megnéztem volna, hátha tanu-
lok belőle egy kicsit. De már mindegy, hiszen úgy sincs.

-Nem az a lényeg, hogy nincs, - Mondta nyomatékosan
kísérő társa. - hanem hogy volt!

Negyedik részlet: A testvérek (XV. sz.)

- Emeld, emeld! Magasabbra azt a fát! Ez az, most engeddd!

A nagy hangzavar közepette mindenki egyre hangosabban kiabált. Sürgő - forgó emberek mindenütt. Verejték és poros föld szag keveredett.

- Hogy állunk Öcsém?

- A földmunkák hamarosan véget érnek, a tapasztás is jól halad. De a fa... a fa az még mindig kevés lesz.

- Vágják ők becsülettel, csak nem bírják erővel.

- Tudom, de földünket meg kell védeni.

- Ha a sánc készen lesz, átküldök néhány embert a favágókhoz.

- Köszönöm.
 - Tudod apánk most biztosan büszke.
 - Én azt akarom, hogy mindenkinek, aki itt robotol az apja, anyja, de még a nagyanyja is büszke legyen!
 - Értelek, de akkor is lassítani kell. Másképp csak egy romhalmazt építünk.
 - Igazad van. Holnaptól lassabb lesz. Átcsoportosítunk, és egy területre figyelünk.
 - Figyelünk mi minden hova - Testvére vállára tette a kezét. - úgy hiszem. Értem, amit mondasz. Azt gondolom valóban jó lesz így.
- Az erősség hétről- hétre növekedett. Az árokban víz volt és a torony is megkapta sisakját.
- Elkészült! - Sóhajtott a kisebbik.
 - Nem igaz. Még meg is kell tölteni! Üresen mit sem ér.
 - Akkor rajta!

A kicsiny vár urai nagyon egyszerűen rendezkedtek be. Minden megvolt, amire egy ilyen építményben szükség van, de egy hajszállal sem több. Az uraknak se pénzük, se lehetőségük nem volt másra. Megtették, amit lehetett.

Innen nem indultak hódító hadjáratok messzi vidékekre. Ez az apróság az embereket hivatott védeni. Elkészültével mindenki lelkébe nyugalom költözött, mert tudták: biztonságban vannak.

Egy alkalommal szedett vetett embertömeg jelent meg a távolban. Az idősebb fivér kiküldetett négy embert, hogy nézzék meg, mi járatban vannak.

A visszatérő felderítők a maguk módján felfegyverzett földművelő emberek egy csoportjáról számoltak be.

- Veszélyt jelentenek?

- Nemzetes uram számára biztosan nem, mert az erődítést meglátván óriási kerülőt tettek a birtok határain túl.

- Nem tetszik ez nekem, járatok körbe és vigyázatok az emberekre!

- Igen uram.

Ezek után visszavonult a lakótoronyba és levelet írt szomszédjainak. Másnap reggel üzeneteit, írásonként két ember kíséretében útnak eresztette.

- Igen így jó! Minden rendben lesz.

Családja hosszú évek óta védelmezte ezt a földet. Hol így, hol úgy, de mindig megharcoltak érte. Érezte, hogy ő sem tehet másképp.

Ötödik részlet: Az elmélkedő (XI. sz.)

"Most mi lesz?" - Kérdezte magától és búsan ballagott a többiek után. Amerre nézett körülöttük mindenütt erős fegyverzetű lovas katonák. A magas hegyek között egy patak vájta ki az útjukat. A látvány szép volt és arra is ment, amerre eredetileg tervezte. Csak nem úgy ahogy szeretett volna.

Fogoly volt, de nem bántották.

Olybá tűnik tervei voltak a sorsnak a töprengővel.

Hatalmas zöldellő legelőkön, zubogó vizeken mentek keresztül. Szarvasmarhák legeltek a messzeségben. Az embereket nem, csak a tüzek füstjét lehetett kivenni.

Hosszú volt az út. Egyszer egy nagy folyam partján ütöttek tábort.

Napok teltek el. A vezetőket elvitték valami nagyúr elé, a többiek vártak. Béke és nyugalom volt a tábor lakói között, de feszültség járta át a csoportot. Mindenki arra várt, hogy történjen valami.

Történt is. A nemzetség távol lévő tagjai, ismét a többekkel voltak. Elmondták, hogy beszéltek egy fejedelemből lett királlyal, aki szívesen látná őket az övéi közt. Földet és ekét ad, ha életüket az ő zászlaja alatt folytatják.

Sok választási lehetőségük nem volt, bele kellett nyugodni a felajánlásba bújtatott parancsba. Másnap útnak indultak nyugat felé.

Minden út gyorsan célt ér, ha idő közben a gondolatok tengerébe merül az ember. A harcos felemelte tekintetét és a szikrázó nap felé nézett, aztán visszasüppedt abba a világba ahol az ember saját magával szokta megvitatni a dolgokat.

"Eleget küzdöttem én már mindenféle népekkel. Itt az ideje, hogy másba fogjak." - Tetszett neki a gondolat, még akkor is ha belül tudta, nem ő fogja eldönteni, hogy mikor kell harcolni és mikor nem.

Ami azt illeti egész jól ment neki a földművelés. Szerette csinálni. Békés elfoglaltságnak tartotta. Idő közben aszszonyt is talált maga mellé, aki mosolygós, vidám, és sokbeszédű volt. Már a hasa is szépen kerekedett.

Hatodik részlet: A földműves (XI. sz.)

A szétmorzsolts föld ismét lehullott, tulajdonosa megtö-
rölte homlokát és végig nézett birodalmán. Minden úgy
volt, ahogy lennie kellett. Rendezetten, szépen.

- Az Úr megőrizte nekünk ezt a földet, most igyekszem
meghálálni. - Mondta kisfiának.

Ez a fajta hála neki is hálát hozott, hiszen a gondozott
föld kivirágzik. Termései szépek.

Ahogy ott álltak, meglátták, hogy egy lovas közeledik
feléjük. Az apa a fiút hátra hagyva - Hogy vigyázzon az
állatokra. - a lovas elé sietett.

A gyermek csak annyit látott, hogy az az idegen alak igen
hosszasan beszél az ő apjával.

A hosszú beszélgetés folyamányaként, az apa elment pár napra, és visszajövén egy feltekert pergament terített az asztra és csak ennyit mondott: „A határon végzett szolgálatomért.”

A gyakorlatban persze nem sok minden változott, a földjét ugyan úgy művelte, családját ugyan úgy szerette.

De ugyanakkor mérhetetlenül büszke is volt. És nem múlt el nap, hogy ne mondta volna el kisfiának, hogy az ő Király Uruk jóvoltából ez egyszer mind reá száll majd.

Hetedik részlet: A menyasszony (XIV. sz.)

- Nem megyek hozzá!

- Márpedig hozzá mész, ha mondom.

- Minek menjek, hiszen kegyelmetek állandóan csak vesznek mindenféle földeken.

- Hát éppen azért. A földet egyben kell tartani és ezt atyám fia is nagyon jól tudja. Így lesz közöttünk béke.

- De milyen áron Apám! ?

- Te vagy az ára. - Felelt nyugodtan a székében üldögélő úr.

A leány mérgesen nézett maga elé. Nem értette, hogy miért olyan fontos ez. Nem elég, hogy kötelezik a házasságra, még azt is meghatározzák, hogy kihez kell hozzámennie. „Azért ez mégis csak felháborító!” Fortyogtak benne a gondolatok.

- Minden meg van beszélve, hamarjában eljön majd a te napod.

A leány nem szólt. Apja pedig elégedetten ült és fejben számolgatta, hogy kölcsönösen mennyit nyernek ezen. Végére is arra jutott, hogy még a leány negyed elvesztésével is megéri a szövetség.

Az ifjú hajadon tisztelettudóan, ámde rideg arccal engedélyt kért az édesapjától az asztaltól való távozásra. Mondván kimegy az udvarra sétálni egyet. A családfő kimért, beleegyező mozdulatot tett a kézfejével.

Az ablakból nézte gyermekét.

"Egyszer majd megérti. Biztos vagyok benne."

A vagyon szépen gyarapodott, mellyel egy időben a konfliktusok is elsimultak. Minden olyan természetes és egyértelmű volt. A fiatalok is megszokták már egymás társaságát. Kevés időt töltöttek együtt, de azt tartalmasan tették.

Az asszony elfogadta helyzetét. Úgy volt vele, ha ez az, ami megadatott akkor ebből hozzuk ki a legtöbbet.

Így is történt. A víz lassan folyt, de végül célhoz ért. Szerette ezt az életet.

Nyolcadik részlet: A nagyasszony (XVI. sz.)

Ketten ültek a szoba asztalánál. Egy borús tekintetű férfi és derűs arcú felesége. A férfi kezében egy már feltört pecsétű levél volt, melyet a nagy beszélgetés közepette elfelejtett letenni.

- Aztán ugyan mihez kezdünk mi ottan a nagy urak között.

- Mihez - mihez? Megebédelünk és jó kedélyűen eszmét cserélünk.

- Porszemek vagyunk mi ahhoz.

- Már hogy lennénk. Tán elfelejti kend, ki vagyok?

- Kegyed a feleségem. - Mosolyodott el a férfi.

- Az bíz már igaz! - Nevetett a nő. - És rokona a házigazdának. Úgy vélem nagy megtiszteltetés, de evidencia is az ottlétünk.

- Túl rég volt az kedvesem. Bocsássa meg, hogy ezt mondom, de tán csak mese az egész.

-A vér az vér marad! - Mondta határozottan az asszony. - Minden legendárium kiindult valamiből.

- Értem, de...

- Nincs itt semmi kétség! Megyünk, mert ott a helyünk.

Azzal az asszony felállt az asztaltól és határozott léptekkel ment fel a lépcsőn. Az ott lévő szobácskába gyűjtötte magánlevelezéseit és egyéb írásokat. Minden szépen rendbe szedve volt.

- Hol is lehetnek azok, amik apámtól vannak? - Lázasan keresgélni kezdett a papírok között. - Ez az! Meg van, ezt kerestem!

Olvasni kezdett. A szeme megakadt egy mondaton: "Most ismételten legyőzzük a sárkányt."

Az asszony elrédő tekintettel ült az asztalnál, próbálta felidézni az apja egyik történetét, amit ő is az apjától hallott. Egy lovagról szólt, aki messzi vidékről érkezett az

országba. Az akkori király egy lápos mocsaras vidékre küldte, hogy küzdjön meg az ott szunnyadó rémmel és védje meg az embereket. Az előkelő ifjú így is tett, legyőzte a sárkányt. Jutalmul az uralkodó főispáni címet adományozott neki.

Az asszony elméje ismét éles lett. Tudta jól, hogy megboldogult apja ereiben is ez a vér csörgedezett egykoron. Sokat meséltek erről neki. Az apjáról, aki mindig tiszta lelkiismerettel védelmezte a reá bízott várat. Akár milyen formában jött is az ellen, tudta a sárkányölő erejéből benne is lakozik.

"Büszkének kell lenni és meg kell védeni a hazát." - Gondolta az asszony.

Lement, megölelte urát, csókot nyomott orcájára. Az megsimította. Újra helyre állt a világ rendje. A férj ugyan nem szerette a vendégeskedést, de tudta, asszonyának ez fontos. Na meg aztán ki tudja, mit tudhat meg az ember egy-egy ilyen összejöveten.

Kilencedik részlet: Az ispán (XI. sz.)

Este volt már, a táj hideg ködbe burkolózott. Csönd volt, csak valami halk morajlás hallatszott a nádasokból. A páncélos vitéz hosszú kardját két marokra fogta és lassú léptekkel haladt előre az ingoványos talajon. Egyetlen állattal sem találkozott, csak szúrós növények és lúp mindenütt. Lassan az ég sötétbe hajlik, itt az ideje tüzet rakni. Ami ezen a vidéken meglehetősen kinkeserves dolog.

Erős fullasztó füst száll a levegőbe, de legalább meleget és némi fényt ad az utazónak. Aki feszült figyelemmel ült a tűznél. Minden rezdülés, susogás érdekelte.

A következő napot is kereséssel töltötte, próbálta feltérképezni környezetét. Nem rettent meg, elszánt volt. Tudta, hogy itt az egyszeri és megismételhetetlen alkalom, hogy visszaszerezze dinasztiája megtépázott tekintélyét. Most ő a fény ebben a mocsárban, amiből szárnyakat kapva egész családját magával húzhatja.

Egyik nap a sustorgó morajlás egyre hangosabban hallatszott. A köd fölszállt, a szellökések egyre erősebbé váltak. A férfiú felfigyelt arra, hogy a sűrűsödő szélrohamoknak üteme van. A tűz nem bírta, még füstje sem maradt meg a lovag mellett, aki felkelt és kezét fegyvere markolatára szorította. Az óriási erejű mostanra már összefüggő szél felkapta a láp darabos, tördelt növényzetét, amely nedvességgel vegyülve egész ruhájára ránehezedett. A nagy felfordulásban alig bírta szemeit nyitva tartani. Ezért nagyon nehezen tudott tájékozódni. Megrogyott, elvesztette egyensúlyát, ám megfeszített erővel mégis sikerült talpon maradnia. A nádas felől mennydörgő robaj rázta meg az eget. A lovag hirtelen arra fordította tekintetét, majd egész testével átfordulva küzdő állást vett föl. Egy hatalmas törmelékes szél oszlop közeledett felé.

Hirtelen zűrzavar támadt, nem érezte a talajt a lába alatt. Küzdött, kapálózott, de az oszlop nem eresztette. Többször földhöz vágta. Páncélját szétzúzta, karmait mélyen belevágta. Az ifjú összes erejével harcolt, már nem tudta merre van a föld és az ég. Minden összemosódott. Vágá-

sokat, harapásokat érzett a testén és két izzó szempárt látott maga előtt.

Hadakozás közben imára emelte hangját. Ordította teljes erővel, hogy még a nyála is kifröccsent. Majd egy szúrás, koppanás és minden elsötétült.

Szanaszét heverő páncélzat a földön. Ruhafoszlányokat úsztatott a szél. Egy éledező pihegő férfi hevert a földön. Letört gallyak, hordalék minden felé.

A szép lassan állt össze előtte az égbolt kékje. A Nap szikrázóan nézett vissza rá. Egész testében zsibbadás volt, de fel tudott kelni a földről. Körbe tekintve látta, hogy a környék vele van beborítva.

Kardját csak pár nappal később pillantotta meg a láp vizébe fúródva. Felemelve azt látta, hogy egy keresztbe kettéhasadt kígyószerű tetem lebeg a víz tetején.

"Az ide vágódó kard szelhetette ketté a bestiát."

Amint ismét erőre kapott, folytatta útját a nedves vidéken. Kissé csapzottan, de legalább élve.

Előre haladva a megtépázott barátságatlan vidéken. Kerves sírásra lett figyelmes. A hang forrásához érve, két férfit látott, amint hat földhalomhoz két nagyobb ágból, melyet a földön hevert törmelékből szedtek össze, keresztet készítenek.

Egyszerű ruházatú bajszos emberek voltak. Akik észre sem vették, hogy a nagyúr oda ért közéjük. De ahogy ez mégis megtörtént, azonnal a lovag segítségére siettek. Az ifjú vitéz nem értette mit mondanak, de intett nekik, hogy folytassák nyugodtan, amit elkezdtek. Türelmesen megvárta még befejezik. Majd elmutogatta nekik, hogy szívesen mond imát a távozó lelkekért. A két ember egyetértően bólintott és nagy tisztelettel végighallgatták a latin szöveget. Kicsit még sírtak a földhalmok mellett. A lovag együtt érzően állt ott velük.

A háromfősre duzzadt társaság tagjai kölcsönös bizalommal, nagy mutogatások közepette próbálta elmagyarázni egymásnak a történéseket. Kiderült, hogy a két férfi abból a faluból jött a többiek keresésére ahova a nemes úr szeretett volna eljutni, csak kíséretét elnyelte a mocsár

ő pedig eltévedt. A két bajszos ember felajánlotta, hogy kivezetik innen és elkísérik.

Útközben a lovag próbálta elmutogatni ember feletti küzdelmét is, és hogy ő ilyet azelőtt még életében nem látott. Két kísérője helyeslően bólintott.

A faluba érve a csodálkozó egybegyűlteknak csak ennyit mondtak:

-A Sárkány volt. A Sárkány tette!

Majd uruk elé vezették az idegent.

Tizedik részlet: A száműzöttek (XI. sz.)

A zömök kis vitorlás szép lassan haladt el a fehér sziklák mellett. A víz enyhén hintáztatta a hajót. Hátsó bástyájánál két álldogáló alakot lehetett kivenni a tüsténkedő emberek sokaságában.

- Az ifjak?

- Jól vannak Uram, vigyáznak rájuk. Erről magam kezekedem!

- Köszönöm barátom! Apjuk öröksége nem veszhet kárba! Legalább az egyiknek vissza kell térnie a falakon túlra, hogy elfoglalhassa méltó helyét. - Kinyújtott kezével a meredek sziklákra mutatott.

- Igen is értettem! Úgy lesz Uram!

- A hercegek sorsa most a mi kezünkben van, nem hibázhatunk! Meg kell, hogy erősödjének.

Hetek teltek el azóta, hogy partot értek a túloldalon. A gyermekek keveset sírtak, békésen ringatta őket a szerér, mely lovak dobogásával és madárscicsergéssel fonódott össze. Így az utazás nagy részét alvással töltötték.

- Hova tartunk Uram?

- Az északi népek leg délibb birodalmába. Csak követnünk kell a folyót. Eddig úgy tűnik, minden rendben van. Senki sem háborgat minket.

A fejedelemségbe érve a gyermekeket kísérő vitéz férfiakat az uralkodó elé vezették. Ott átadták a lepecsételt pergameneket, valamint elmesélték a bukott király örököseinek történetét. A Fejedelem nagy figyelmet szentelt a beszédnek. Elhatározta, hogy óvó szárnyai alá veszi az ügyet.

Idővel azonban az örökösöknek ismételten tovább kellett állnia. A sógorságba vezetett az útjuk ahol a kisebbik békességre lelt, családot alapított. Erre a nagyobbiknak is

minden esélye megvolt, hiszen még rokonságba is került az uralkodóval. Ám öröksége nem hagyta nyugodni és folyton-folyvást küzdött az igazáért, gyermekeit nem sokat látta.

Az ifjabb nemzetsége azonban szépen gyarapodott. Idővel nagy tekintélyű földesurak, ispánok, az ország fő emberei és fejedelmek származtak családjából.

Tizenegyedik részlet: A sakkozók (XXI. sz.)

- Nos, valahogy így mesélte a nagyapád. Sajnos már nem mindenre emlékszem, tudod én annakidején nem tulajdonítottam túl nagy jelentőséget ezeknek a dolgoknak. Úgy voltam vele, hogy nem olyan fontos. Legalábbis számomra.

- Én viszont nagyon kíváncsi vagyok.

- Azt hiszem mindent elmeséltem, amit tudtam.

- Köszönöm Anya!

- Igazán nincs mit! Te jössz. Egyébként miért érdekel téged ennyire?

- Őszintén? - Pironkodott a leány. - Mert kíváncsi vagyok voltak-e grófok, bárók a felmenőim között, hogy van-e

címer, amit a falra lehet tenni? Amire ha ránézek, előnt a büszkeség és az öntudat.

- Úgy érzed, hogy ettől több lehetsz másoknál? Megint te jössz.

- Bocsánat elgondolkodtam. Sakk! Egyébként igen, úgy.

- Na, akkor elmondom azt, amit nagyapád minden egyes alkalommal elmondott nekem, amikor ilyen dolgokról mesélt. És elhitheted nekem, hogy ez elég gyakran megtörtént. - Arca komolyra változott és összeráncolta homlokát. - Legyél büszke és ápd ezeket a történeteket, de soha ne nézz le másokat! Sokan vagyunk sokfélék. És ez így van jól! Az ember számít, nem a származás. Egyébként, ha már itt tartunk, a mi őseink között is vannak egyszerű emberek, aki pontosan ugyan azt a tiszteletet érdemlik! Ez az egész családfa hóbort arra szolgál, sőt véleményem szerint az a küldetése, hogy megtámasszon téged és önbizalmat adjon!

A leány elszégyellte magát. Édesanyja látta rajta, hogy megértette a dolgokat és így folytatta:

- Nincs semmi baj, sőt örülök, hogy őszinte voltál. Csak szeretném, ha ezt megértenéd.

- Megértettem. - Sütötte le tekintetét a leány.

- Na, jól van akkor. - Mosolyodott el édesanyja. - És most, ha megbocsátasz: Matt!

- Hmm, ez tényleg matt! Köszönöm a játékot!

- Én köszönöm!

A két hölgy leborította a táblát, összemosolyogott és minden bábút szépen a helyére rakott.

A szerző utószava:

Ez az írás tálatni hivatott egy elképzelést az emlékek alakulásáról és kapcsolatáról egy nemzetség történetén keresztül. Telve homályos utalásokkal nevek nélkül. Amelyet azért tartottam szükségesnek, mert senkit nem akartam megbántani, vagy éppen előtérbe helyezni.

Ebből adódóan az emlékek mozgalmas világára helyeztem a hangsúlyt történelmi kapaszkodókkal.

2017.

Kassai Balázs János.

A rockzene és a verselés – a 2009-ben kiadott "A fákon túl..." című verseskötet - után K. Balázs most egy újabb műfajban próbálta ki magát - aprólékos családfa-kutatási eredményeit dolgozta fel egy allegorikus történetfolyamban. A távoli falvak jegyzőivel folytatott levelezés, a levéltári kutakodás egy sárkányos történet központi tengelye köré terebélyesedett, változott meseszerű, de jól dokumentált történetté, átívelve a régi végvárakból napjainkig.

Ez - a konkrét nevektől, dátumoktól való - tudatos elrugaszkodás, szerzői meseszöveg lehetővé teszi az olvasó számára, hogy akár sajátjaként élje meg az elbeszélést, megtalálva az allegória és a saját családtörténete közötti kapcsolódási pontokat.

Barta Emil víváskutató.

Kassai Balázs János

Négyszög

Kassai Balázs János

Négyszög

Előszó:

*Az élet tele van elbeszélésekkel, melyek ködös részleteit
fantáziánkkal foltozzuk be.*

Nagymamámnak.

2018.

A szerző.

Első szakasz

Jó volt hűsölni a körtefa árnyékában. A Nap bevilágította az egész kertet, mely ifjú hölgyek kacagásától volt hangos. Ott ücsörögtek a földön és nagy odaadással lapozgatták egy igencsak hosszúra sikerült levél papírjait. Ez évek óta minden hónapban így történik. Olykor még télen is felkapaszkodnak ide, egy ilyen meleg nyári napon pedig ez nem lehetett kérdés.

Innen az egész birtokot be lehetett látni. Amilyen kicsi volt, olyan sok minden volt benne. Telve étellel és zöldellő növényekkel. Az elejében volt a ház, aztán a konyhakert, mely a gyümölcsösben végződött. Mindez persze katonás rendben. Édesapjuk imádott a kertel foglalkozni, csak akkor ment be a házba, ha nagyon fontos volt. Egyszerűen ő kint érezte jól magát. Időnként még a bajszáról is csurgott az izzadság, de nem bánta. Kevés beszédű ember volt, amit mondott azt általában jókor jó helyen

mondta. Ennek köszönhette szerencsés házasságát is. Egy szerény nemes família szerény menyecskéjét. A házasságkötésnek eredetileg anyagi oka volt, de aztán az élet úgy hozta, hogy szépen lassan megszerették egymást. A fa alatt nevetgélő két kislány, vagyis jobban mondva, nagylány, hiszen már mindkettő eladósorba lépett, ennek ékes bizonyítéka.

Szeretettel nevelték őket, sokat foglalkoztak velük. Nagy hangsúlyt fektetve a taníttatásukra. Ami a lehetőségekhez képest egész jól alakult, így Gönc nem csak két szép, hanem két művelt hajadonnal lett gazdagabb. Jöttek is a kérők szép számmal, de nem akadt még olyan köztük, aki egyszerre mindkét szülő tetszését megnyerte volna. A lányok meg úgy voltak vele, hogy ahogy lesz úgy lesz. Nem különösebben izgatták magukat a dolgon. Mindenki tudta róluk, hogy kicsit elvarázsolt személyiségek.

A család jóban volt a környékbeliekkel, gyakran találkoztak szomszédjaikkal. Főleg a téli pihenő időszakban.

Az asszony sokat időzött családtagjaival, segítségüket kérve ahhoz, hogy jól ki tudja házasítani agilis lányait.

Azt hinné az ember, hogy ez az 1890-es évek elején már nem olyan nehéz, és mégis ezek a beszélgetések olykor napokon át tartottak. Hol náluk odahaza, hol pedig a rokonoknál.

Épp egy ilyen beszélgetős nap volt az is, amikor megérkezett az a bizonyos levél. Az unokatestvér híres volt pontosságáról és precizitásáról. Minden hónapban egy üzenet.

Egy jó módú new york-i állatorvos felesége volt. A felső osztály életéről és a nagyváros pezsgéséről mesélt, mókás és kevésbé mókás történeteket. Illetve, hogy mi történt az elmúlt időszakban az Állatklinikán. A férje mindig beszámolt a nap történéseiről, hogy milyen furcsaságot látott, vagy épp milyen izgága macska okozott sérüléseket a kezein. És természetesen, mint minden levelében, így ebben is az utolsó szakasz arról szólt, hogy megpróbálja kicsábítani egykori játszópajtásait.

Ennek édesapjuk egyáltalán nem örül, mert szeretné maga mellett tudni gönci rózsáit. De ez a nap más volt, hisz ott tanácskozott náluk felesége familiája, akik közül a

legnagyobb hangú asszonyok úgy gondolták, hogy hátha legalább egyikük által kifognának valami nagy iparmágnással való rokonságot. Megerősítve ezzel nemzetségük hírnevét és pozícióit. „A szegény rokonnak legalább ennyi hasznát vegyük...” Hangoztatták az asszonyok. Így aztán nem volt mit tenni a lányokat el kellett engedni. Bár köztünk szólva apjuk nem jósolt sok jövőt az elképzelésnek.

Mariann és Júlia bohókás örömmel fogtak neki a készülődésnek, míg a család többi tagja elkezdte megszervezni az utazást. Ennek részleteit természetesen válaszevélben megüzenték az Atlanti – óceán túlsópartjára is.

Elmondva egyszerűnek tűnik, de korán sem volt az. Felkészülni a világ túl felén lévő életre. Vajon mi vár ott rájuk? Idegen országban, idegenek között. Távol mindentől, amit ismernek. Csak a lelkesítő levelekre támaszkodhattak.

Két héttel később már mindenki tudta, hogy itt vannak az újabb amerikusok. A ifjú férjjelöltek nagy bánatára. Volt olyan, aki még az utolsó pillanatban is hangot adott há-

zassági szándékának. De se a családot, se a lányokat nem lehetett eltántorítani eredeti tervüktől. Lassan összeszedtek mindent, ami az úthoz kell. Időközben újabb levél érkezett melyből bizonyosságot nyerhettek arról, hogy egykori játszópajtásuk minden támogatást meg fog nekik adni, ami csak szükséges. Készen álltak.

A gazda viszont egyre kevésbé állt készen rózsaszálai elengedésére, úgy érezte elveszti őket. Igaz, ami igaz levelet írni ő is tud, de az mégsem olyan mintha nap, mint nap láthatná őket. Ki tudja mi vár rájuk az új világban? Minden este elolvasta a támogatásról biztosító levelet, hogy biztos, hogy úgy van-e ahogy ő érteni véli? Nincs mit tenni, eljött a nap. Nagy ölelés és jó tanácsok. Ez minden, ennyit lehetett tenni. Júliáék megígérték, hogy minden hónap közepén írnak majd egy levelet.

Egyik nagybátyjuk egészen a hajóig kísérte őket. „Jó szelet!” Mondta. Aztán elindult visszafelé. A lányok egyedül léptek a hajóra. A nyakukban cédula lógott: kik ők, honnan jöttek és hova tartanak.

Második szakasz

Nagyjából két hét rosszullét következett. Sokan voltak, sokfélék. Magyar szót nem igazán lehetett hallani az utasok között, de szerencsére a matrózok soraiban volt egy két honfitárs. Így mindig tudták mikor merre járnak és, hogy mi történik éppen a fedélzeten. Ezt nem csak az egy helyről való származásnak köszönhetnék, hanem a jól elhelyezett apró ajándékaiknak is, amivel megörvendeztették segítőtársaikat.

A franciák remekműve már messziről köszöntötte hajójukat. Egy korábbi levél leírásából tudták, mit látnak és való igaz, mint a levél is írja: „...csodálatra méltó...” alkotás.

Első útjuk egy nagy csarnokba vezetett ahol a nyakukban lógó papír alapján felvették adataikat. Majd némi várakozási idő után bebocsátást nyertek New York városába.

Az ígéretkehez hűen a rokonság rögvest oltalom alá vette őket. Az első hetekben náluk vendégeskedtek, belekószolhattak a nagyvilági lét gyönyöreibe és nehézségeibe egyaránt. Otthoni történeteikkel szórakoztatták távoli rokonaikat. Sokat sétáltak nővérükkel, igaz csak az elegánsabb részeken. A szegénységgel küzdő városrészeket csak hallomásból és az elbeszélésekből ismerték.

Az állatorvos ismeretségének, melyet elsősorban klinikájának köszönhetett, hála mindketten elkerültek egy-egy jó módú családhoz házvezetőnőnek. Így képessé válva arra, hogy fenntartsák saját magukat és ne legyenek rokonaik kegyére utalva.

Júlia határozottsága megmaradt ugyan, de szívébe félelem költözött. Nem beszélt angolul. Hogy legyen így házvezetőnő? Hogy fogja megértetni magát a háziakkal? A doktorúr biztosította róla, hogy nincs mitől félnie, mert az említett családhoz rendszeresen jár egy magyar származású szabó, aki majd az első időszakban segítségére lesz.

Az említett férfi az Iván névre hallgatott. Keresett személy volt a felsőbb körökben. Szívesen hordták az ő keze alatt készült ruhákat. Ismeretes volt köpcös termetéről, pödrött nagy bajszáról és nyájas stílusáról. Szerencse, hogy valamennyi türelemmel is megáldotta a sors, mert Juliannának igencsak neheze esett az angol nyelv elsajátítása. De lépésről lépésre egyre több mindent megértett. Fél évvel később magabiztosan társalgott a piacon és már egyedül is elment hosszabb sétákra. Jól érezte magát a nyüzsgő város forgatagában. Iván időnként elkísérte ezekre az utakra, és csak akkor beszéltek magyarul, ha azt akarták, hogy mások ne értsék őket. Persze ez nem mindig sikerült, mert a „Nagy Almában” elég könnyű volt magyar szóba botlani.

A házvezető női teendőkhöz is gyorsan beletanult. A kezdeti nehézségek ellenére nagyon meg voltak vele elégedve a háziak. Vasmarokkal irányította a ház dolgait. Küldetésének érezte, hogy minden rendben menjen. Mindenkiel csendes, távolságtartó és kimért volt. Egyetlen kivételt talán csak az úri szabó jelentett.

Minden hónap közepén találkozott testvérével a doktorúr házában, ahol természetesen unokanővére is jelen volt. Ezeken az alkalmakon átbeszélték a legutóbbi találkozás óta történeteket, valamint nővérük mindig beszámolt az aktuális férjjelöltekről. De valamiért ennek semmi fogantaja nem volt a lányoknál. Mindketten a saját fejük után akartak menni. Természetesen udvariasan meghallgatták a hangos beszédű, de annál lelkesebb rokon javaslatait. Júlia ezeket a találkozókat követő este írta meg havi egy levelét szüleinek, tele beszámolókkal és élményekkel. Egy napon azonban szüleitől különleges válaszlevél érkezett, melyben leírták, hogy egy bizonyos szabó mester, aki az Iván névre hallgat egy gyönyörű levelet írt arra vonatkozóan, hogy így szeretne engedélyt kérni tőlük arra, hogy megkérhesse az ő kezét. Amire ők, tekintettel a szabómester állhatatosságára és mindenre kiterjedő levelére áldásukat adják. Édesanyja külön aláírta a levélben azt a részt, hogy családja nagy kegyben részesítvén az ifjú kérőt, tekintve, hogy nem iparmagnás, mégis belegyeznek a házasságkötésbe. De a frigy kizárólag református szertartás keretében köttethet meg.

Julianna hirtelenjében kétszer is elolvasta a levelet, hogy jól látja-e ami le van írva.

Másnap elmesélte a háziaknak, mi történt vele. Ők pedig mosolyogva mondták, hogy tudnak a dologról, mert az állatok doktora elmesélte nekik, hogy Iván náluk járt és elkérte felesége magyar királyságból érkezett rokonainak pontos címét. „Hát így történt.” Mondták.

Júlia alig várta a következő találkozást Ivánnal. Ez egy olyan napon történt, amikor ő épp az ebéddel kapcsolatos problémáit beszélte meg a háziakkal. Mondván, hogy ő kígyót nem főz. De mint utóbb kiderült, ez nem kígyó volt, hanem angolna. Vagyis egy hosszúkás hal, amivel ő korábban soha nem találkozott.

Szerette a szakácskönyveket, most is leemelt egyet, hogy kiderítse: ebből a furcsa halból mit is lehetne készíteni. Ekkor jött be a házigazda hozzá, hogy az a magyar szabó van itt, és hogy vele szeretne beszélni. Júlia nagy izgalomba jött, de igyekezett uralkodni magán. Iván éppen útközben volt, csak be akart köszönni. És elhívni a házvezetőnőt egy holnap esti sétára.

Így is történt, a város fényeit beragyogta az ifjak kacagása, amint Iván ecsetelte, hogy eszelte ki és hajtotta végre ezt a furfangos levélváltást.

A következő találkozás alkalmával, mivel már nem volt megválaszolatlan kérdés, az ifjú vőlegény elvitte menyasszonyát egy református templomba, hogy megkérdezze számára megfelelő lenne-e ha itt történne az esemény. Ezek után formaságok hosszú sora következett: sűrű levélváltások az otthoniakkal, hosszas beszélgetések az amerikai rokonsággal. A költségeket természetesen Iván mind magára vállalta, mert szakmájában mutatott tehetségének és hírnevének köszönhetően nem voltak anyagi problémái.

Az esküvő hagyományos református szertartás szerint zajlott, minden úgy alakult, ahogy eltervezték. Az eseményt követően az ifjú pár azonnal összeköltözött. Csendes, békés életet éltek, egyre jobb módban. Az úri szabó szép lassan maga is úrrá vált, minek okán nagyon megválogatta, hogy kitől és mennyiért vállal el megrendeléseket. Elégedett volt.

Abban az időben, amikor felesége hasa szépen kerekedett már, egyre több időt szentelt, a minőségi italok ízlelgetésének, melyek következtében jelleme változásokon ment keresztül. A ruhák készítése megritkult az italfogyasztás pedig növekedett.

Júlia ezt nem nézte jó szemmel és többször váltott ezzel kapcsolatosan leveleket rokonságával. Sokáig tanakodtak nem tudták mi legyen. Majd végül azt találták ki, jöjjenek haza Göncre, vagy valamelyik közeli nagyvárosba és így könnyebb lesz hatást gyakorolni az ifjú férjre.

Iván erről természetesen hallani sem akart. Újabb hónapokig tartó álló víz következett. Júlia végül úgy döntött, hogy kislányukkal együtt hazaköltözik. Iván vonakodva bár, de beleegyezett. Mondván végül is mindhármuknak jobb lesz így. Természetesen az utazás minden költségét és szervezéssel kapcsolatos nehézségét magára vállalta. Júlia mindenkitől, akit csak ismert, és lehetősége nyílt rá elbúcsúzott.

Testvérével ígéretet tettek, hogy továbbra is folyamatosan tartják majd a kapcsolatot. Így nyugodt lélekkel és

nagy elszántsággal léphetett fel a hajóra, csillogó szemű kislányával a karjai közt. Iván a partról intett búcsút családjának.

Harmadik szakasz

Heléna szépen fejlődött. Jót tett neki nagyanyja közelsége, akitől volt alkalma megtanulni, hogyan is viselkedik egy nemzetes asszony. A család odafigyelt a kislány taníttatására is. Így lehetősége nyílt arra, hogy Kassa egyik egyházi intézményében tanulhasson.

Szerette ezt a nagyvárosi életet. A nyüzsgés és az időtlen távoli múltból itt maradt épületek között meghúzódo feszültséget. Sok időt töltött régi könyvek tanulmányozásával, amelyek a város múltjáról meséltek. És mindig kérdezett. Kíváncsi természete egyre inkább a történelem felé fordult. Találkozott régi korok embereivel, legendákat, mítoszokat olvasott. Hercegek és királyok társaságát élvezhette a könyvek lapjai között. Édesanyját gyakran faggatta New York-ról és az azt megelőző időszakról, Júlia nem győzött válaszolni, annyi kérdés érkezett egyszerre kislánya szájából. Heléna ezt ünnepek alkalmával

gyakran eljátszotta nagymamájával is. Elsősorban a család származásával kapcsolatos történetek, legendák, mondák érdekelték. A nagy meg szívesen anekdotázgattott. Szeretett mesélni.

A csillogó szemű leányban ilyenkor furcsa érzések kavargtak. Ezeken az estéken valahogy ő is a történelem részesének érezte magát. Valakinek, aki nagy tettekre hivatott. Ennek szellemében szorgalmasan élesítette elméjét, és sokat álmodozott arról, hogy majd valami nagy főúr felesége lesz.

Ezek a dolgok az idő múlásával lecsendesedtek benne, és egy művelt, eladó sorba lévő hajadonná cseperedett. Szeretett volna férjhez menni, családot alapítani. Rokonai támogatásának köszönhetően lehetősége nyílt nagy társasági életet élni, új emberekkel megismerkedni. Minden ilyen esemény nagy reményekkel kecsegtette, de hosszú ideig a férfiak között nem akadt olyan, aki neki is és családjának is megfelelt volna.

Édesapjától nem tudott, de tán nem is akart tanácsot kérni, mert tulajdonképpen csak a kézírását ismerte. Így

nagymamája és édesanyja vált fő tanácsadójává a család-alapítással kapcsolatos ügyekben. Gyakran parázsviták alakultak ki a Khariszok között, a nagymama ragaszkodott ahhoz, hogy minden pontosan megtervezett legyen és, hogy a leánynak egy gazdag nemest kell találni. „Nem baj, ha nem szereti, majd megszokja...” Szokta mondani. Merthogy egy ilyen éles eszű gyermeknek tudomásul kell venni és szem előtt kell tartani a család érdekeit.

Édesanyja ezzel szemben teljes mértékben szabad kezet szeretett volna adni lányának, merthogy nyugodtan házasodjék szerelemből.

Heléna egyértelműen édesanyja mellett foglalt állást, de folyamatosan ott motoszkáltak benne nagymamája intelmei is.

Negyedik szakasz

Az iskola elvégzését követően Heléna édesanyjával és nevelőapjával Miskolc városába költözött. A lány eleinte sajnálta, hogy kiszakadt megszokott környezetéből, de hétről hétre egyre több hasonlóságot vélt felfedezni egykori iskolájának városa, és jelenlegi lakhelye között. Ismételten kíváncsiság lett úrrá rajta. Nevelőapja segítségével fokozatosan bővült tájékozottsága, a hely történetével foglalkozó írásokat olvasott.

Szeretett villamosozni és a belvárosban sétálni, bár az ipar porát nehezen szokta meg.

Minden hónapban két levelet írt, egyet a tengeren túlra édesapjának, a másikat pedig a gönci rokonságnak. Ezekben a levelekben általában hosszasan ecsetelte miskolci élményeit. A jó és rossz dolgokat, a nagy háború utáni nehézségeket, valamint a pezsgő színházi életet

egyaránt. Szeretett színházba járni, a képzelet világában utazni, régi korokat látni.

Az egyik alkalommal véletlenül nem a számára kijelölt helyre ült le, pár perccel az előadás megkezdése előtt. Az úriember, aki az utolsó pillanatban érkezett meglepődve tapasztalta, hogy az ő helye bizony foglalt. De a kezdeti zavarodottság után felajánlotta Helénának, hogy maradjon csak nyugodtan, helyet cserél vele szívesen. Mondván, hogy innen legalább jobb rálátása lesz a hölgynek a színpadra. Heléna nevelőapja észrevette ezt a kis eszmecserét, és határozottan tetszett neki ez a nemes gesztus. Az előadás szünetében meg is ismerkedett a fiatalemberrel, akit természetesen feleségének Júliának és felesége gyermekének Helénának is bemutatott. Az úriember valamikor katonatiszt volt, de idővel inkább a mérnöki pályát választotta. Kiderült, hogy a beszélgetőtársak nem messze lagnak egymástól, így mikor a színdarab véget ért együtt keltek útra.

Helénát elbűvölték a sokat látott fiatalember történetei, így aztán egyáltalán nem volt ellenére mikor a mérnök úr felvetette egy következő találkozás lehetőségét. Az ifjú

hölgy természetesen rögvest megírta nagymamájának mi is történt vele és izgatottan várta a válaszevelet. Az a bizonyos írás természetesen nem sokára meg is érkezett. A nemzetes asszony Júliának is írt levelet, melyben örömet fejezte ki a szerencsés találkozásért és szorgalmazta az események felgyorsítását.

Júliát egyáltalán nem lepte meg édesanyja palástolatlan jóváhagyása, ugyanis az egykori katonatiszt neve ismerősen csengett az ő számára is. Mert az említett úriember egy régi földbirtokos családhoz tartozott, melynek idősebb tagjaival régóta ismerték egymást. Voltak köztük, papok, tanítók, iparosok és katonák is. Ezért még az sem zavarta, hogy az ifjú mérnök, rokonaihoz képest, szerényebb körülmények között élt. Pár hónappal és jó néhány találkozással később, az ifjak elkötelezték magukat egymás iránt. Természetesen nem megfélekedve a szigorúan betartott jegyben járási időről.

Esküvőjüket visszafogott elegancia jellemezte, semmi giccs, semmi túlzás. Csak a méltóság.

Az 1930-as évek vége felé már gyermekhangok töltötték be az ifjú pár otthonát. Júlia immáron nagymamává avanszálódott. Lassan kezdett beleszokni ebbe a szerepbe, igyekezett sok időt együtt tölteni a kis Helenével. Nem szeretett volna olyan nagymama lenni, akit csupán leveleiből lehet megismerni.

A kislány igen eleven teremtés volt. Szerette a természetet. A környéken nem volt olyan gyümölcsfa melyet ne igyekezett volna megmászni. Minek okán elszántságának köszönhetően egyik alkalommal ezt törött lábbal is megvalósította. Fölért. Nagy meglelégedéssel majszolgatta az érett gyümölcsöt.

Édesapja, amint meglátta majd kitörte a frász, de belül büszke is volt csemetéjére. Aki rögvest igyekezett megnyugtatni őt, hogy ne aggódjon, majd ahogy fölment, úgy le is jön. A katonatiszt óvatosan emelte le Helenét a fáról és a kezdeti ijedtség után mellé guggolt. Megbeszélték, mi és hogyan történt. Mint utóbb kiderült kislánya a leg szebb gyümölcsért szállt síkra és egy kis lábtörés ebben tán csak nem fogja megakadályozni!

Édesapja türelmesen végighallgatta, majd egy két odaillő bölcsességet osztott meg vele és átölelte.

Az említett fa az idők során egyre vaskosabbá és terebélyesebbé vált, már nem is lehetett látni a helyet, oly sűrűn nőttek be a levelek. De Helené tudta, mindig tudta, édesapja honnan emelte le őt.

Bárcsak tudnám, milyenek voltak ők, mi gondban, örömben éltek.

Bárcsak érthetném jobban, ki vagyok, honnan jöttem, miért pont így érzek.

De jó lenne, egy napot ott tölteni velük, megkérdezni, hogy megy a dolguk.

Érdeklődni afelől, hogy viselik, ha másképp lesz a sorsuk.

S vajon milyen volt az íze akkoriban a nyárnak?

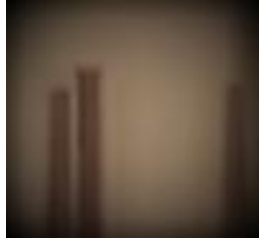
Azokon a teleken milyen volt összebújni egy párnak?

Sok a kérdés, de most már így, sokkal jobban értem,

S remélem, az unokák örülnek majd, hogy oly sokat meséltem.

Henczel Ildikó pedagógus.

Kassai Balázs János

Madarak földjén

Kassai Balázs János

Madarak földjén

Előszó:

Amikor az ember életének része lesz egy háziállat, azt sosem felejt. És én hiszem, még akkor is, ha valamely okból tovább áll – amit persze mi nem érthetünk – ő sem felejt el minket.

Kassai Mátyás a fekete kandúr emlékére.

2018.

A szerző.

Első állomás:

Az ó-gyári lakóházak vörös téglái ismerősen köszöntek vissza a csillogó zöld szempár tulajdonosának, ahogy könnyed léptekkel kocogott egyik háztól a másikig. Mostanában sokat járt el ételért, hiszen tisztában volt vele, hogy már nem csak saját magáért étkezik. Tapasztalt anya volt, tudta mit kell tennie ilyenkor. Lassan hazáért. Amerre csak járt, a rigók óriási zajt csaptak körülötte. Figyelték minden lépését. Állapotosan is kecses mozgása volt. Kíváncsi természete arra sarkallta, hogy távoli figyelőit ő is figyelemmel kísérje. Úgy, mint minden más a környezetében. Gyakran összefutott a szomszédsággal, egy-egy megvető pillantás, vagy baráti köszönés és máris minden világos volt. Összességében elmondható, hogy szeretett itt lakni. Mire a gyár a következőt fújta, már otthon volt.

Gyakori látogató volt az üzem területén, a munkások már megszokták. A zajok nem különösebben zavarták. Gyermekai apját is itt ismerte meg, aki egy igen erős testfelépítésű ifjú titán volt. A nagy korkülönbség egy percig sem zavarta őket. A bölcsesség és az erő találkozása volt ez. Másképp zajlott, mint évekkel korábban az ő szülei esetében, ugyanis se az egyik, se a másik oldalról a nagyszülők előtte nem is ismerték egymást. Szabad választásról szó sem lehetett. Elrendezett nász volt. Na de az óta sok minden változott. Nála már azon sem akadtak fönn, ha napokra eltűnt feltérképezni a környéket. Márpedig kíváncsi természete révén, ezt gyakran megtette. Mondjuk úgy: a környék minden kertjében otthon érezte magát.

A szülésre egy kis szobában került sor. Minden rendben zajlott: három új élet, egyetlen éjszaka alatt. Épek és egészségesek.

Tudta nehéz napok következnek. Értő gonddal, etette és mosdatta az ikreket. Apjuk egyszer sem jött el látogatóba. De szerencséjére nem egyedül nézett szembe a nehézségekkel, gazdái minden nap meglátogatták friss ételt és ivóvizet készítettek ki neki a szülőszoba bejáratához, így

csak akkor kellett kimozdulnia, amikor a szükség úgy kívánta.

A kismacskák két hét után nyitották ki szemeiket.

Második állomás:

A következő napok úgy követték egymást, mint a sebes patakban folyó víz. Az ikrek szépen fejlődtek. Két kisfiú és egy kislány. Napjaikat előszeretettel töltötték önfeledt birkózással, vagy édesanyjuk nyúzásával. Aki ezt óriási türelemmel, valamint kellő határozottsággal kezelte. Fokozatosan avatta be az ifjakat a macskaélet csínjában. A gyerekek mindent és mindenkit megfigyeltek, és szerették a felfedező utakat. Na persze csak biztonságos távolságra, anyjuk óvó tekintetével a hátukon. Volt lepkekergetés és bogárvadászat.

Aztán egy nap idegenek jelentek meg az idős házaspárnál, akiket a kis ragadozók óvatos érdeklődéssel vizsgálgattak. Aztán nagy meglepetésükre ez az érdeklődés határozottan megfordult, és most ők voltak azok, akiket vizsgálat tárgyává tettek. Emelgetés, simogatás furcsa mormogással társítva.

Ez a találkozó kis idő múlva megismétlődött, de ekkor valami furcsa dolog történt: távozáskor a hármás fogat egyik tagját az idős házaspár különösem megszeretgette és mondtak valamit. A hangjukba keveredett a kedvesség és a lány szomorúság.

A kisfiú nem értette. Kosárba tették és elvitték. Elvitték távol édesanyjától és testvéreitől. Rémület ült a szemébe, nem értette mi történik. Alig bírt egyensúlyozni a kosárban a zötyögéstől és himbálózástól. A zajokról már nem is beszélve, amik egy csöppet sem tették megnyugtatóbbá az utazást.

Új hely új szagokkal, a gyár fűjását fölváltotta a harang kongása. Kertes házak és madárcsicsergés. A pánikot lassan fölváltotta az érdeklődés. Az ifjú házaspár nem sietett. Hagytak neki időt, hogy megismerhesse környezetét. Az első időszakban nem engedték ki a házból, hogy szobáról szobára fedezhesse fel kis birodalmát és kialakulhasson köztük a bizalom. Majd aztán egy nap, a fiatalasszony ölébe vette, és kinyitotta az ajtót. Leült vele a tornácra. Miközben az ölében ülő fiatalúr feszült figyelemmel mérte föl új, ámde mégis ismerős világát, melyet

eddig csak ablakon keresztül láthatott, gazdája erőteljes simogató mozdulatokkal igyekezett nyugtatni és kedvesen magyarázott neki.

Teltek a napok, egyre messzebb merészkedett az ifjú. Majd egyszer csak azt vette észre, hogy a gazdasszony nem ül ott a tornácon. Minden izma megfeszült és a lehető leggyorsabban szaladt vissza a tornácra, be a résnyire nyitott ajtón, egész a konyháig. Ahol meglátta gazdáját, ő lenézett rá és látva a rémült ifjút, félbehagyta a munkát és odaguggolt hozzá. Megsimogatta a fejét és kedvesen beszélt hozzá. Az ifjú kandúr nem értette ugyan, de érezte, hogy nincs semmi baj.

Szerencséjére apja termetét örökölte, így egész nagy területet tudott kialakítani, kevés említésre méltó konkurenciával. Területét az erdő szélét jelző fasor szegélyezte. Sokat járőrözött és vadászott. Igaz örökbe fogadó szülei mindig gondoskodtak ételről és vízről, de ő úgy érezte mennie kell. Nem saját magának, mindig kivétel nélkül hazavitte gazdasszonyának az áldozatit, aki minden erejét összeszedve rendkívül tudatosan megdicsérte és megsimogatta őt eme cselekedetéért. Ezután kivitte a

tornácra az előbb említett ajándékot, aztán gyorsan sarkon fordult, mert nem akarta tudni, mi történik ezután. Másnap reggel rendszerint férje, munkába menetel előtt, takarította el a romokat. Már ha egyáltalán voltak romok. A szikár vájár ember gyakran meg is lepődött milyen tiszta munkát végzett kis kedvencük.

A nagytermetű kandúr nem mindig volt ám ilyen kedves, olykor- olykor verekedni is kellett, legfőképp azokon a napokon, amikor különösen nagy érdeklődést kezdett mutatni, az ellenkező nem képviselői iránt. Akkor aztán küzdeni kellett a javából.

Az eredmény persze nem maradt el. Az évek során egyre több alomnak lett ő a büszke apukája.

Ilyenkor a szokásosnál nagyobb köröket szokott megtenni, gyakran napokra haza sem megy. Csak keresi a lehetőséget és vadászik.

Az egyik alkalommal ütemes kopogás csapta meg a fülét a fák koronája felől. Furcsa volt, egy egyszerre sötét és világos tollazatú vörös sapkás madár kopogtatta a fa törzsét. Vadászösztöne rögvést úrrá lett rajta, rutinos volt

már a zajt keltő madarak elfogásában. De mire észbekapott és összerakta, mit is szeretne csinálni, addigra a madár tovább állt. A kopogtatás hangját viszont hallotta, így nincs más hátra mit előre, követte az ütemes hangot. Ismeretlen terepre tévedt, de érzékei mindinkább a madár felé vitték. A koncentráció egy pillanat alatt darabjaira hullott, emberi hangok hallatszottak a távolból. A kandúr lelapult és várt, nem mozdult. A zsákmányszerzés már nem foglalkoztatta. Kis idő múlva, dörgő és csattanó hangok hallatszottak. A feszült figyelmet felváltotta a pánik. Azt se tudta merre csak rohant, az ellenkező irányba. A dörgős csattogás egyre sűrűbbé vált. Egy betonperem alá húzódva várta a furcsa zaj megszűnését.

Így is lett. A rémisztő hangokat felváltotta az emberi beszélgetés és ételszag. De mindez már őt nem érdekelte, csak haza akart menni. Kis idő múlva, az út menti ösvényen szemben egy emberalakot látott kirajzolódni. Nem tért le, haladt tovább. Ha veszélyesnek ítéli meg, majd elszalad, hiszen a fürgesége megvan hozzá. Közeledtek egymás felé, már a fiatalember, merthogy az volt, is kiszúrta a cicát. Csodálkozott egy darabig, hiszen a lőtér

környékét messze el szokták kerülni a háziállatok. Az említett lőtérre elsősorban, sportolásra és közösségi életre vágyó bányász családok jártak. A vezetőség épp közös bográcsozást szervezett a sportlövészet kedvelőinek. A fiatalember is oda igyekezett. De most megállt és leguggolt. Kedves hangon hívogatta a cicát, aki ennek hatására megállt egy pillanatra. Nem nagyon értette, hogy most tulajdonképpen mi is történik.

A sportlövő elővett a táskájából egy falat húst és maga elé tette. A macska megfontolt léptekkel odament. Majd megszaglászta a húst és kezdte elfogyasztani.

Az ifjú bányász kedvesen beszélt a macskához, majd megsimogatta. Érdeklődött tőle, hogy ki ő és, hogy keveredett ide. Majd fölegyenesedett elköszönt tőle, és tovább indult.

A cica zavarodottságában elkezdte követni, ezt a furcsa, ám de kedves alakot. A közelében biztonságban érezte magát. Így haladtak tovább ők ketten.

Egy idő után a fiatalember is észrevette négylábú kíséretét, de nem szólt. A lőtérre érve körbekérdezte a verseny-

társakat, hogy felismeri-e valaki újdonsült barátját. De sehol semmi. Senki sem ismerte föl.

Egész idő alatt odafigyelt a cicára, etette, itatta, gondozta. A barátai tanácsát megfogadva, úgy döntött hazaviszi. Elvégre a feleségének és neki is volt már cicája. A fiatalasszonynak biztos nem lesz ellene semmi kifogása. Az esemény végeztével ölbe vette újdonsült barátját, és a buszmegálló felé vette az irányt. Ekkor az egyik csapattársa megállt mellette autójával és felajánlotta neki, hogy haza viszi őket, mondván úgyis csak pár utcányira laknak egymástól. Az autó motorjának hangjára, a cica ijedten kapaszkodott meg védelmezőjében, aki ezt követően szorosabban fogta magához és kedvesen beszélt hozzá.

Harmadik állomás:

A lakótelepet kettészelte a villamossín, így a kandúrnak újabb zajokkal kellett megbirkóznia. A fiatalember felesége éppen kinn ült a lépcsőházajtó előtt és a szomszédokkal beszélgetett. Szeretett kint lenni. Épp azon nevetgéltek, hogy amikor a nyolcadik osztályos gyerekeket kísérte bányalátogatásra, az ottaniak azt hitték, hogy tanár nélkül érkeztek. Ennek az oka az volt, hogy az említett hölgy fizimiskája kora okán könnyen beillett a gyerekek közé.

Amikor meglátta férjét közeledni kezében egy szörgombóccal, kíváncsisággal vegyült csodálkozás rajzolódott ki az arcára. Majd következett a történet az útitársul szegődött macskáról.

A cica zavarodottsága hosszú ideig megmaradt, és csak lassan szokta meg új környezetét. Eleinte csak az ifjú tanárnővel barátkozott, majd a lépcsőházat fedezte föl.

Aztán következhetett a bérház körüli világ. Amely különösen érdekes volt újdonsült gazdái számára, mert a fiatalúr csak és kizárólag az lépcsőház ajtaján keresztül volt hajlandó közlekedni, így mindig figyelni kellett, hogy mikor kell őt ki, illetve beengedni. Egy idő után ez természetesen megszokott rutinná vált.

Az egyik alkalommal a lépcsőház vaskapuja előtt egyszerre várakozott újonnan szerzett anyukája szüleivel. Ők sejtették, hogy ez az a cica, akiről lányuk oly sokat mesélt nekik. A fiatalasszony szeme elé a következő kép tárult: édesapja leguggolt és a macskával beszélgetett, aki annyira az előre hajló, az enyhe szél által mozgatott nyakkendő bővületébe került, hogy rá se hederített édesanyjának orra elé hajló kezére, amit éppen szeretett volna megszagoltatni vele. Kinyílt a kapu, pár másodperc és a cica már sehol. Köszönés és nevetgélés következett.

A közös teázás, mindig nagy beszélgetésekben teljesedett ki, és ez most is így volt. Az ifjú tanárnő édesanyja éppen arról nosztalgiazott, hogy annakidején amikor még gyerek volt, a gönci birtok határában is közlekedtek hasonló vonásokkal rendelkező macskák. Ki tudja... lehet, hogy

ez a jószág valamelyik ottani macska távoli rokona. Na persze nem valószínű, hogy ez valaha is kiderül, de lehet, hogy így van.

Édesapja csendesesen ücsörgött, és hallgatta őket. Elgondolkodott, majd komótosan, már- már szertartás szerűen elővette pipáját megtöltötte és kisétált dohányozni.

A kandúr tisztes távolságból figyelte a társasági eseményt, egy idő után lefeküdt és nem zavartatta magát.

A látogatás végeztével, a cica úgy döntött, hogy kimegy a szülők előtt a lépcsőházból, hiszen fontos dolga van. A közelben, az egyik családi ház udvarán galambok laktak, és ezt a helyet szerette felkeresni. Sokszor kereste már itt a megoldást, de még egyszer sem járt sikerrel, így általában az apróbb madarak vadászatával töltötte idejét. De mindig megnézte magának az elérhetetlen „terülj-terülj asztalkámat”. Most valami más volt, galamb tollak minden felé, az ajtó nyitva és a madarak sehol. Pontosabban mindenütt, a környező fákon. Amikor ezt észrevette, kiválasztott egy galambcsokrot. És mikor már éppen lelapult egyszer csak szétröppentek a csokrok. Erős kopogás

törte meg a csendet. Valami ismerős zaj. Úgy érezte követnie kell a hangot. A madár fatörzsről- fatörzsre szállt. Ő pedig ment utána, végig a fák között.